

Nieuwsbrief 2021, 1e kwartaal; nummer 13

Beste vrienden, Mir Wam,
Namens het bestuur van onze Stichting willen wij u allen van harte een gezond nieuwjaar en Gods onmisbare zegen toewensen.

Hoe een groot goed gezondheid voor ons is, is ons allen wel gebleken in de periode die achter ons ligt maar waar we ons ook nog middenin bevinden.

Misschien heeft u zelf of in u directe omgeving de gevolgen van het virus wel moeten ondervinden en misschien zelfs geliefden aan u zien ontvallen. Wij wensen u dan ook veel sterkte en bovenal de kracht van onze Heere Jezus Christus toe in al u persoonlijke omstandigheden.

Er ligt een bezogen jaar achter ons, kerkgang was en is minder mogelijk, vele ondervonden en ondervinden nog steeds zakelijk de gevolgen van deze Coronacrisis, activiteiten konden en kunnen geen doorgang vinden en ook voor ons als Stichting bracht het verschillende beperkingen met zich mee. Maar zet dit alles ons ook aan tot een haasten en spoeden om ons eeuwig leven? Moet het alles eerst nog erger worden voordat we weer willen beseffen dat er een God in de Hemel is die alles bestuurd! Het virus bepaalt ons ook bij onze sterfelijkheid. Wij zijn op reis naar de eeuwigheid, maar de Heere heeft geen lust in onze dood, maar daarin dat we ons bekeren en leven. Mogen we onze redding bij Hem zoeken of zoeken we dit alleen in een vaccin? Mag het onze belijdenis zijn en worden gelijk aan Psalm 91 waarin de dichter begint met te erkennen dat de Heere de Allerhoogste en de Almachtige is en het dan ook in alles van Hem mogen verwachten voor zowel de tijd als de eeuwigheid.

Ondanks alles heeft het werk van onze Stichting toch, zij het soms enigszins aangepast, zijn doorgang mogen vinden o.a. hebben er opnieuw transporten plaatsgevonden waarmee we de eerste nood in vele gezinnen wat hebben mogen verlichten. We hebben met behulp van u giften opnieuw voor weduwen in verschillende gemeentes een bijdrage middels een levensmiddelen pakket kunnen verlenen. En zo ook de school in Merefa financieel kunnen ondersteunen. Enkele van onze bestuursleden hebben in de periode toen dat nog weer even was toegestaan een visitatie reis mogen ondernemen en zo ook de contacten met verschillende van de voor ons bekenden in de Oekraïne mogen onderhouden.

Wij hopen dan ook met u steun onze werkzaamheden in 2021 DV voort te kunnen zetten, mogen we daarvoor weer rekenen op uw steun maar zeker zoveel op uw gebed voor de werkzaamheden, de mensen daar en niet in het minst voor de uitbreiding van Zijn Koninkrijk?

U allen een hartelijk groet, Namens bestuur stichting Mir Wam.

Aan het woord: Lena Voth uit Zhytomir

Ik ben Lena Voth en geboren in Siberië in Rusland gebied Omsk in een dorp genaamd Hofnungsdal op 17 april 1958. Ben geboren uit een plat Duitse familie ook wel mennonieten of mennonisten genoemd. Onze voorouders zouden uit Holland afstammen. Toch werden we Duitsers genoemd.

1. Wilt u enkele jeugherinneringen met ons delen.

Ik ben opgegroeid in een gezin met 2 broers en 2 zusters. Mijn jongste zuster was veel ziek waardoor ze veel aandacht nodig had van onze ouders. Wat een zware belasting was voor onze ouders. Als klein meisje logeerde ik daarom veel bij Oma, de moeder van mijn moeder. Zij woonde wel 100 km bij ons vandaan. Eens gebeurde het (ik ging toen nog niet naar school) dat ik van Oma naar huis ging er een familielid uit ons dorp naar me toe kwam en tegen me zei: Je kan wel bij ons komen wonen. Zij hadden een zoon gehad die gestorven is en zij verder kinderloos zijn gebleven. De man die wij Oom Gerard noemden hield veel van kinderen. Hij zei: Wij

hebben ruimte genoeg, veel speelgoed en veel zoetheid. Ze waren erg vriendelijk voor me. Ze brachten me naar een kamer die er heel mooi uitzag en waar ik alleen zou slapen. Toen ik dat allemaal zag kwamen bij mij de tranen en verlangde ik heel erg om naar huis, naar papa en mama te gaan. Ik weende en weende en was niet te vertroosten. Ik kan me herinneren dat Oom Gerard me in zijn armen naar huis heeft gedragen. Wij woonden 5 of 6 huizen verder. Onderweg werd ik wat angstig dat mijn ouders al zouden slapen maar gelukkig brandde er nog licht. Toen ik thuis was besloot ik om nooit meer ergens naar toe te gaan. Toch gebeurde het weer. Ik was wat ouder geworden en ging al naar school. Ik logeerde bij een vrouw uit onze gemeente. Alles was er goed en schoon. Maar toen ik na ruim een week weer naar huis ging ben ik niet meer terug gegaan. We woonden arm en Vader werkte van 's morgens vroeg 04.30 uur tot 's avonds laat 22.00 uur. Tussendoor kwam hij wel eens thuis maar veelal zorgde Moeder voor ons.

2. Wilt u iets vertellen over uw leven: Hoe bent u met het evangelie in aanraking gekomen.

Mijn ouders waren christelijk. Door hen ben ik opgevoed bij de leer van de Bijbel. De Bijbelse geschiedenissen werden ons verteld en ook het Evangelie. Wat ik goed merkte vooral bij Moeder was, dat zij een sterk geloof had. Zo als ze geloofde zo leefde zij ook. Ze leefde uit haar geloof. Toch was zij veel ziek. Heb haar niet echt gezond meegemaakt. Veel was zij ook in het ziekenhuis. Dit was voor Vader en voor ons als kinderen niet eenvoudig. Het was in de tijd van het strenge communisme dat velen zeiden en loochenden dat er een God was. In deze tijd lag zij een keer in het ziekenhuis en ze was in zeer zware krankheid. De dokter zij tegen een vrouw: Helpen jullie ze want wij kunnen haar niet helpen. Ze leeft alleen uit haar geloof. Dat sprak mij als kind bijzonder aan. Zoals ik al vertelde: we leefden arm maar hadden toch altijd genoeg te eten. We waren tevreden omdat we geen ander leven kenden. Moeder naaide zelf onze kleren wat zij goed kon waardoor wij altijd schoon en netjes konden leven. We moesten al vroeg mee helpen om alles draaiende te houden. Er was bij ons in de buurt ook een grote staatsboerderij waar wij allen en ook Moeder moesten werken. Omdat Moeder heel zwak was moesten wij als kinderen dit veel doen. Lange rijen van koolrapen en uien moesten we schoonhouden van onkruid. In het najaar moesten we deze ook oogsten wat veel hand werk was. Zeker in natte en koude tijden was dit voor ons als kinderen erg zwaar. Toch zei Papa: Dit moet zo, het kan niet anders. We kwamen er als kinderen dus al vroeg achter dat we in ons leven veel doornen en distelen tegenkomen en dat het niet altijd zonnedagen zijn.

< 20 jaar

3. Heeft u geloofsvervolging meegemaakt? Op welke manier?

We gingen naar een sovjet school vanaf ons 7^e jaar. In de herfst liepen we dan al gelijk tegen het 1^e probleem aan. In oktober moesten alle oktoberkinderen een ster dragen met de kleine Lenin erop. Omdat wij in God geloofden droegen wij geen ster. Voor een kind van 7 jaar is dit erg zwaar om tegen een volwassen leraar die groot is en die autoriteit heeft te zeggen dat je die ster niet draagt. En waarom wil je dit niet, hebben jullie ouders jullie dit verboden? Onze ouders werden dan ook bedreigd dat ze de kinderen bij hen weg zullen halen als ze ons nog langer vanuit het woord Gods onderwijzen. Moeder zei dan tegen ons: vertel hen dat jullie dat zelf niet willen omdat je in God gelooft. Verschillende leerkrachten beschimpten ons. Toen mijn broer die 2 jaar ouder is als ik in de 3^e klas zat moest hij de rode halsdoek gaan dragen. Hij zei dat hij dit niet zou doen. Hij werd uitgescholden en ze zeiden: Jullie ouders helpen zo Amerika. Mijn broer die toen 10 jaar was zei tegen onze ouders: Hoe helpen wij Amerika? Moeder lachte hierom. Eenvoudige hard werkende mensen in een klein dorpje midden in Siberië, hoe kunnen wij Amerika helpen? Met een schoenveter of zo iets. Zo ging dat in die tijd. Zo verliep ook de lagere school. Ik herinner me nog een voorval uit de 5e klas. Ik was toen 12 jaar. We moesten vragen beantwoorden en één van de vragen was of ik in God geloofde. Gelijk heb ik opgeschreven: Ja. Toen ik wat nagedacht had en de gevolgen overdacht en ook aan de twijfel die ik had heb ik Ja doorgestreept en Nee ingevuld. Toen kwamen de gedachten aan thuis en dacht ik *'Lena, je kunt toch niet schrijven dat je niet in God gelooft.'* Heb toen Nee doorgestreept en weer Ja ingevuld. Als kind had je elke keer toch het gevoel dat je er niet bij hoorde als je geloofde. Dat je dan minderwaardig was. Zo werd je in elk geval door velen behandeld als 2^e soort. Voor de leerkrachten was het weinig moeite je een punt minder te geven voor de overhoringen. Toch heb ik de school tot een goed einde weten te brengen. Deze strijd in je jonge jaren voor kinderen heeft sommigen in de wereld gebracht en anderen zijn er sterker door geworden. Persoonlijk geloof ik ook dat het goed is voor een jongeling het juk in zijn jeugd te dragen.

Toen ik 16 jaar jong was heb ik me van ganser harte tot de Heere bekeert. Het was in de zomer en ik moest nog 1 jaar naar school. Na de school heb ik 1 jaar in de stad gewerkt. Persoonlijk had ik daar niet veel vrede mee. In ons dorp waren veel kinderen. Niemand gaf deze kinderen extra onderwijs vanuit Gods Woord. Er was geen zondagschool of iets van Bijbelstudie voor deze kinderen. De jonge mensen gingen in de stad werken waarna ze wellicht toch nog een beroep konden leren. Toen ik 18 jaar was en dus 1 jaar in de stad had gewerkt werd ik me innerlijk ervan bewust dat de Heere wilde dat ik in ons dorp zou blijven. Zo ontstond er een groep van 12 kinderen van gelovige ouders. Op zondag hadden we na de dienst zondagschool en door de week kwamen we ook een keer samen. Ik spande me in om deze kinderen alles te leren wat ik zelf wist zoals muziek en ook verschillende liederen. Mijn doel was deze kinderen tot de Heere te brengen. Omdat iedereen werken moest ook in ons dorp moest ik ook elke dag de koeien op de staatsboerderij melken. Dit was best zwaar werk al was het al wel mechanisch. Voor mij was het in die tijd duidelijk dat er geen andere weg was om voor de jeugd te zorgen. Als ik aan die tijd terugdenk besef ik dat we toen wel in een tijd leefden waarin er geen of weinig vragen werden gesteld. Zoals het ging zo moest het gaan. Zelf was ik jong, was gezond en vol met hoop voor het leven. Zo verliepen er ongeveer 12 jaren.

Het was in het begin van het jaar 1990 dat ik door de broederraad werd uitgenodigd om in Moskou te komen werken. Er was veel briefwisseling met Duitsland en Holland. Ze hadden iemand nodig die Duitse taal beheerste in woord en geschrift. Op school hadden wij ook Duits geleerd en omdat ik altijd goed kon leren beheerste ik het Duits. Zo ben ik in Moskou terecht gekomen waar ik veel brieven vertaalde. Ook de reizen door Rusland zijn toen begonnen. De eerste reis die ik maakte was samen met Rien Uil van Friedensstimme Holland. Vele reizen zijn gevolgd en heb zodoende veel mensen leren kennen en getolkt.

4. Hoe bent u in Zhytomir terecht gekomen?

In 1995 werd mijn Moeder erg ziek, mijn zuster die normaal voor haar zorgde werd ook ziek en was zwanger. Ik heb toen besloten naar huis te gaan om daar te helpen. Het werk voor de broederraad bleef ik wel uitvoeren, zij het dan schriftelijk. Ook vertaalde ik boeken en tijdschriften. Van het Duits naar het Russisch. Van het Russisch naar het Duits en van het Hollands ook naar het Russisch. Zo gingen de jaren voorbij en kwam het jaar 2009. We waren in Kursk op een grote jubileum conferentie. Ook uit Nederland was er een afvaardiging van de vrouwenbond. Voor hen moest ik tolken. Daar was ook een broeder uit Zhytomir, Anatoly. Zijn vrouw was 3 jaar geleden gestorven. Anatoly had zijn hart opengelegd aan een van de oudste broeders. Hij had gevraagd aan Pavel Sjetkovsky of hij misschien een vrouw voor hem wist. Graag wel een vrouw, niet alleen voor hem

maar die ook liefde voor de gemeente zou hebben. Anatoly is namelijk ook voorganger in de gemeente van Zhytomir. Pavel wees toen naar mij en hij zei: daar heb je er een. In de pauze trok Anatoly de stoute schoenen aan. Hij kwam naar me toe, toen ik met Hollandse vrouwen zat te praten. Ik had hem nooit eerder gezien. Hij vroeg: Heb je even voor mij. Toen heeft hij de vraag ook aan mij gesteld. Nu ja zo ben ik met deze vraag naar huis gegaan. Het was in juli. In september troffen we elkaar weer op een soortgelijke conferentie in Charkov. Daar hebben we afgesproken dat we in november zouden trouwen. Vele Hollanders zijn ook op onze bruiloft geweest. We zijn gaan wonen in Novograd Volinsky waar Anatoly woonde. Hij had al wel verteld over de situatie in Zhytomir. Daar waren wel verschillende families maar nog geen gemeente. De broeders hadden Anatoly gevraagd of hij daar een gemeente wilde gronden. En zo gebeurde het dat we in december 2010 naar Zhytomir zijn verhuisd. We hebben daar een klein huisje gekocht op een wat groter grondstuk. Zo zijn we in deze kleine groep aangevangen om op zondag 2 keer en 1 keer door de week samen te komen. Gelijk vanaf de aanvang heeft Anatoly de papieren in orde gemaakt om hier een kerk te kunnen bouwen. Omdat de bureaucratie hier erg groot is gaf dit behoorlijk wat problemen. In 2013 konden we een aanvang nemen met de bouw. 4,5 Jaar hebben we er aan gewerkt en nog zijn er wel dingen die nog moeten gebeuren. Zelf zijn we er in die jaren niet jonger op geworden en maakten we ons ook wel zorgen. Wie kan het werk hier van ons overnemen en waar kunnen wij gaan wonen. De Heere heeft het zo geleid dat we nu ook een eigen huisje hebben aan de overkant van de straat. Een jong echtpaar is in ons kleine huisje komen wonen. Zo mogen we merken dat de Heere voor ons zorgt.

5. U bent verhuisd van Rusland naar Oekraïne. Is er verschil tussen Russen en Oekraïners?

Dit is een heel interessante vraag. Zo op het eerste gezicht is er geen onderscheid. Maar als je er onder woont en leeft merk je dat het onderscheid veel groter is dan je in 1^e instantie zou denken. Dit heeft waarschijnlijk ook de conflicten gebracht die er nu zijn tussen Rusland en Oekraïne. Wat kan ik daarover zeggen? Misschien zeg ik meer dan nodig, maar dit is hoe ik het waarneem als Russin. Een Rus is overal een Rus. Rusland is groot en de Russen voelen zich thuis. Ze zijn overal gelijk. In Rusland zie je daar bijna geen onderscheid tussen. Of ze nu in het Oosten wonen of in het westen, noorden of zuiden. De Russische spraak heeft maar 1 dialect. Je kunt de spraak overal verstaan. In de Oekraïne heb je verschillende dialecten. Er zijn Oekraïners die vanwege het dialect elkaar niet kunnen verstaan. Oekraïne is zelf nooit geen zelfstandig land geweest. 1 deel hoorde bij Rusland, 1 deel hoorde bij Polen en het zuidelijke gedeelte hoorde weer bij Hongarije. Ook zijn er veel Duitsers in Oekraïne gaan wonen. Ieder heeft zijn sporen achter gelaten. In spraak, mentaliteit of in cultuur. In het oosten zoals in Charkov, Donetsk, Lugansk en Odessa spreken ze heden nog Russisch alhoewel ze op school wel Oekraïens leren. Ook in het dagelijkse leven zie je zoals op reclameborden dat het in het Oekraïens geschreven is, maar de mensen zijn toch meer gericht op de Russen. Of wel door hen beïnvloed. In het westen zijn ze weer meer gericht op of beïnvloed door de Polen. In het zuidwesten in de trans Karpaten waar veel Hongaren wonen en heel veel zigeuners is het nog meer anders. Wat ze eten bijvoorbeeld en dergelijke dingen. Met de spraak gaat het nog enigszins maar met de mentaliteit ligt dit heel anders. De Russen zijn van karakter heel anders dan de Oekraïners. Ik heb nooit gedacht dat het onderscheid zo groot zou zijn. Ik spreek in het algemeen over het volk. Niet over de christenen. Christenen die wedergeboren zijn en die de Heere navolgen zijn door de Heilige Geest

beïnvloed. Maar het volk zelf en ook wel mensen uit onze gemeenten die zwak of klein van geloof zijn brengen een andere invloed met zich mee. De Russen zijn meer eenvoudiger. Ze zijn misschien niet zo diplomatiek, maar wat ze zeggen doen ze ook. Als ze iets tegen je zeggen weet je waar je aan toe bent. Bij de Oekraïners weet je nooit wat ze menen of bedoelen. Het is een echt ouderwets Oekraïens gezegde wat praktisch ook waar is dat een Oekraïner denkt zo, praat anders en handelt ook weer anders. Vaak is dat echt komisch. Ze leren dat van kleins af aan. Bijvoorbeeld bij onze kleinzoon toen hij klein was kwam hij veel om zoetigheid vragen. Nu hij wat groter is en begrijpt dat veel zoetigheid slecht is vraagt hij er niet meer om maar komt nu naar me toe en vraagt dan: kan ik je helpen. Nu dan zeg ik jazerker je kan water voor me halen bij de pomp. Maar als hij dat dan moet doen merk ik dat hij dit helemaal niet wil doen maar alleen wat zoetigheid als beloning wil hebben. Hij leert dus om iets te zeggen wat hij helemaal niet meent.

Als een Rus boos is dan zie je dat en weet je waar je plaats is. Als een Oekraïner boos is kan hij gewoon naar je blijven lachen en heel vriendelijk naar je blijven doen. Maar als je dan van hem wegloupt heb je plotseling een mes tussen je ribben. Als voorbeeld. Je weet nooit of je met een vriend of met een vijand hebt te maken. Zeker niet als je de mensen verder niet kent. Ze kunnen met je lachen en vriendelijke woorden met je bespreken en ze kunnen zo met je praten dat je denkt: Jij zal spoedig in de hemel zijn. De volgende dag is alles zwart en alles slecht, alles is niet goed of het is verraad. Een man die veel bij ons heeft geholpen met de bouw van de kerk en ons huis zei tegen me: Lena maak jezelf geen zorgen om de Oekraïners. Dat zijn zulke goede behulpzame vriendelijke mensen. Blijf er wel rekening mee houden dat ze verraderlijk zijn. Dat zit er zo diep ingeworteld. De mensen hier zeggen zelf dat dit ook geen wonder is. Eerst kwamen in de communistische tijd de Bolsjewieken ook wel het Rode leger genoemd. Hier tegenover kwamen de witte legers die zich tegen de Bolsjewieken verzetten. Tevens mengden ook vele buitenlandse machten zich in de strijd, waaronder ook het Duitse Rijk. Ze moesten er altijd aan denken: Hoe kunnen we dit overleven. Het heeft dus wel zijn oorzaken dat er zulk een mentaliteit heerst.

Als je in Rusland evangeliseert en de mensen luisteren naar je dan zijn ze ook echt geïnteresseerd. Hier in de Oekraïne heb ik mezelf verwondert met hoeveel aandacht de mensen naar je luisteren. Maar als je dan wat vraagt lijkt het wel of ze niets hebben verstaan. Nog iets over de arbeid. Russen zijn erg lui. Ze zullen geen extra stap doen als dat niet nodig is. Ze maken zich geen zorgen of ze een mooi huis hebben of een mooie tuin met mooie bloemen. De Oekraïners zijn echter sterk in hun werk en leveren wel goed werk af. Wat het plannen of organiseren betreft is er bij beiden een heel groot probleem. Dan kunnen ze nog heel wat leren van de Hollanders of de Duitsers. Wat het financiële betreft is er wel weer een groot onderscheid. De Oekraïners willen zich vaak groter voordoen dan ze zijn. Als je mee wil doen, bouw dan je huis 10 cm hoger dan dat van je buurman. Als ze maar wat geld hebben kopen ze gelijk het beste en duurste en komen dan voor belangrijkere zaken geld tekort. Wellicht komt dit ook doordat dit volk zovele jaren is onderdrukt door de Russen. Elk onderdrukt volk wil op een moment laten zien wie ze zijn dat ze niet de slechtste zijn. Dat ze toch van betekenis kunnen zijn. Toch wordt er in de Oekraïne meer geld verslonden als dat ze hebben. Wij als Russen of als Duitsers hebben geleerd om niet verder te springen dan dat onze polsstok lang is. Of we moeten hard werken en geld verdienen zodat we kunnen kopen datgene wat we graag willen hebben. Hier in Oekraïne niet. Ze kunnen hun verdiende maandloon ontvangen en dan geven ze het diezelfde dag nog uit aan allerlei dingen. De volgende 29 dagen zitten ze dan zonder geld. Dat is niet altijd mogelijk maar in het algemeen ziet het er zo uit.

6. Op welke manier mag u dienend bezig zijn voor de Heere

In Charkov heb ik een vriendin die ik van het kinderwerk van vroeger nog ken. We organiseren nu seminars voor zondagschool leerkrachten en geven zo aan jongeren onderwijs hoe ze zich met het kinderwerk bezig kunnen houden. Ook Dhr. Jan Mauritz van de jeugdbond uit Nederland is hier een keer bij geweest. Dit zijn voor velen leerzame dagen. Heel fijn vind ik het om kinderboeken te vertalen. Je kunt er thuis goed voor gaan zitten en rustig over nadenken. Het is wel erg vermoeiend en ik word er ook niet jonger op. Maar zo ver dit mogelijk is doe ik het nog heel graag. Anatoly is verantwoordelijk voor de gemeente hier in Zhytomir en doet veel werk voor de kerk, alhoewel hij ook al 74 jaar oud is. Zijn gehoor wordt ook minder. Gelukkig zijn er jongere broeders die veel werk van hem overnemen. Zij hebben nog wel wat sturing nodig. Als hij binnen komt zie ik wel aan hem hoe moe hij is, maar ook hoe hij innerlijk voldaan is. Hij werkt ook nog met zijn mobile kraan. Daar verdient hij gelukkig nog wat mee bij. Dat is ook wel nodig, want van ons pensioen kunnen we niet

rond komen. We zouden dan bijvoorbeeld geen auto kunnen rijden. Die heb je hier vanwege de afstanden zeker wel nodig. Ook om mensen op te halen naar de kerk die slecht ter been zijn.

7. Hoe staat u in verbinding met het werk van Mir Wam.

In 1990 heb ik Jan Huige leren kennen in Moskou. We waren toen op zondag bij de familie Napriënko. Hij was daar met een transport lectuur voor Friedensstimme Nederland. Toen er in 2011 een groep van 40 Hollanders uit Ermelo en Nieuwerkerk naar Turya Bystra (Unter Karpaten) zijn geweest heb ik daar 14 dagen mogen tolken. Toen wij in 2013 aan de kerkbouw zijn begonnen heeft ook Mir Wam hierin deel genomen. De kerkbanken en de kansel uit Wijk en Aalburg zijn hier naar toe gekomen. Bij de opening van de kerk hebben we een orgel van Mir Wam als geschenk gekregen. Ook materialen voor de kerk zijn er gekomen zoals laminaat en vloer- en wand tegels. In die tijd heb ik ook de Christen- en Christinnereis, geschreven voor kinderen, vertaalt vanuit het Nederlands en Duits naar het Russisch. We hebben regelmatig contact. We verheugen ons erover dat we elkaar mogen kennen als kinderen van Een Vader. Broeders en zusters die God in Christus mogen kennen.

8. Hoe staat uw geloofsgemeenschap t.o.v. de coronapandemie en hoe gaat het op dit ogenblik.

Onze gemeente is niet zo groot. Er zijn 21 leden zonder de kinderen. De diensten zijn op zondag morgen en avond en woensdag- en vrijdagavond. In de avond is het zo wie zo niet zo druk. Op zondagmorgen komen er rond de 40-50. Dit is samen met de kinderen. De diensten zijn altijd gewoon doorgegaan. We hebben ze niet afgezegd. Enkel van ons zijn wel ziek geweest, ook Anatoly en ik maar niemand ernstig. Sommigen hebben 1 of meerdere dagen koorts gehad, sommigen hebben antibiotica gehad maar niemand behoefde naar het ziekenhuis. Dat was zo wie zo niet mogelijk omdat daar alles vol was. Wie werken moest ging naar zijn werk of hij moest een vrijbriefje van de dokter laten zien. Zo gaat het nog steeds. Er zijn wel enkele mensen die benauwd zijn dat ze ziek worden. Sommigen denken daarvan dat ze gestraft worden, maar toch komen ze naar de kerk. We weten dat het ernstig kan zijn, maar we denken ook dat er zeker in het najaar veel mensen er een grotere paniek van maken dan nodig is. Vooral ongelovige mensen zeggen: Ja je weet niet wat er komen gaat en denken veelal dat het einde van de wereld daar is. De laatste weken is het weer wat rustiger. We hebben niet meer sterfgevallen dan in andere jaren met andere ziekten. Wat de Heere toelaat dat zal over ons komen. We bouwen niet op mensen. Wij zien het zo dat de laatste jaren er veel christenen erg lauw zijn geworden. Dan zal de Heere ook iets moeten doen om ons terug te brengen. Zo zien we deze tijd.

9. U kent aardig wat Hollanders en ook iets van de Hollandse cultuur. Heeft u een boodschap voor ons?

Ongeveer 15 jaar terug heb ik een lijstje gemaakt met de namen van al de Hollanders die ik me nog herinneren kon. Dat waren er bijna 100. De meeste Hollanders die wij zien en naar Rusland of naar de Oekraïne komen zijn christen. Zij willen de Heere liefhebben en werken in Zijn wijngaard. Zij willen wat offeren en de mensen hier helpen. Dat zijn natuurlijk niet de gemiddelde Hollanders. Welke boodschap heb ik voor de mensen in Holland? Als christen zijn we overal gelijk. We mogen kinderen Gods zijn en hebben overal dezelfde kinderrechten. De

Heilige Geest woont in ons en Die verbind ons en dat maakt ons tot huisgenoten Gods. Dat is een wonder van genade.

Wat voor het volk van Nederland: God kent iedereen en weet alles. Trek niet naar een ander land. Waar je geboren bent daar is meestal de plaats die God voor je bestemd heeft. Ik ben van oorsprong een Duitse, maar sta altijd nog als burger ingeschreven in Rusland en ik woon in Oekraïne. Maar nergens ben ik thuis. Ben God dankbaar dat we een eigen huis hebben waar ik me vrij voel en waar ik een gelukkig huwelijk mag hebben samen met Anatoly. Ja we zijn zeer gelukkig. Dat is ook Gods genade omdat we één zijn in de Heere. Toch van kleins af aan heb ik het gevoel dat ik me nergens op deze aarde echt thuis voel. Wellicht komt dit ook door de grote vervolgingen en de 2e wereld oorlog. Mijn ouders en grootouders zijn geboren in de voormalige Sovjet Unie. Feitelijk hebben wij met de oorlog niets van doen gehad. Toch droegen wij altijd het stempel dat we Duitsers waren. Daardoor ook veracht. We voelden ons altijd als tweeërlei soort misdadigers. Ten 1^e omdat we Duits waren en ten 2^e omdat we baptisten waren. In de ogen van onze omgeving waren dit grote misdadigers.

Zoek de Heere daar waar u woont. Als de Heere u ergens anders naar toe roept; Ga daar heen. Weet wel dat het zwaar is zonder familie te leven. Zonder de gewone omgeving daar waar je wortels zijn ingegroeid.

Dank de Heere dat jullie dat schone mooie kleine landje hebben aan de zee. Dat jullie daar thuis zijn.

Een mens is toch geordend om op deze aarde te wonen. Hij is verbonden ook met de natuur van daar waar je geboren bent. Ik heb op dit ogenblik geen wortels die vast zitten. Daarom is het zo groot dat we een hoop hebben op het Eeuwige Vaderland. Ik geloof dat deze spoedig ook voor mij komen zal. Sneller dan ik denk en dat is een troost en hoop wat ons stil maakt. Ondanks dit is het toch zwaar om ontwortelt te zijn.

Het belangrijkste is wel dat we een hemelrijk hebben waar we ons voor Eeuwig thuis zullen voelen. Daar zal niemand meer tot je zeggen: Je behoort hier niet.

Het weten waard

Het transport wat begin november 2020 stond ingepland heeft zijn voortgang mogen hebben. Lammé en Heimen zijn weer gezond thuis mogen komen. Het reisverslag staat op de website <https://bit.ly/3s1VseQ>, met als verrassing het lied: De Liefde van Christus is onnoemelijk groot. Gezongen door al de ex- verslaafden die daar in het rehabiliteits gebouw wonen. www.mirwam.nl

Weduwenconferenties:

Mede vanwege de advertentie in het RD magazine mogen we het komende jaar weer deelnemen aan drie samenkomsten met Weduwen, Weduwnaren en alleenstaanden. Deze worden gehouden in de steden Dnjepropetrovsk, Radivilov en Soemy.

Met dank aan ...

Van het Deputaatschap Bijbelverspreiding hebben we lectuur mee gekregen die bestemd was voor de bibliotheek in Merefā. We hebben dit bij de verantwoordelijke broeder Nicolaï af kunnen geven. Hieronder zijn bedankje: Hartelijke groet geliefde broeder Jan (Lees: Stichting Mir Wam). We wensen u en missie Mir Wam een gezegend kerstfeest en een gelukkig Nieuwjaar! Door de grote genade van de Heere werd ik op 18 december 70 jaar oud. We hebben literatuur van u ontvangen: Bijbels, Traktaten en boeken van Matthew Henry.

Hartelijk dank voor uw hulp. God zegene u in het komende jaar! Broeder Nikolaï, Merefā. (zie ook reisverslag)

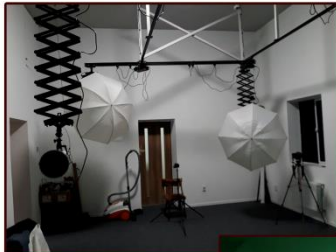
Geliefde broeders en zusters.

We willen u nogmaals uit de grond van ons hart bedanken voor het geld wat u geschonken hebt voor onze doven en slechthorenden studio.

Door de genade van onze Heere hebben we met dit bedrag verlichtingslampen kunnen kopen. Een railsysteem om met licht te werken tijdens het renoveren van de kamer waar verhalen voor dove kinderen zullen worden

opgenomen. We hebben dit nu kunnen voltooien. Hierdoor hadden we de mogelijkheid om de eerste volledige opname te maken. En ook verschillende bouwmaterialen hebben we hiervoor nog kunnen kopen. Zo ziet de studio er na vandaag uit.

лампы освещения,
зонты, рельсовая
система

студийный фон
(хромакей)

ремонт в
кухне

лампы
студийного
света

We willen ook onze oprechte dank uitspreken voor de huishoudelijke apparaten. Een wasmachine en een elektrische oven voor in de keuken.

Moge de Heere u rijkelijk belonen voor uw vreugdevolle opoffering!

Filippenzen 4 : 19 en 20

19 Doch mijn God zal naar Zijn rijkdom vervullen al uw nooddrift, in heerlijkheid, door Christus Jezus.

20 Onzen God nu en Vader zij de heerlijkheid in alle eeuwigheid. Amen.

Een hartelijke groet van het personeel van de opnamestudio voor doven uit Krasnopillya, regio Soemy

Colofon

Stichting Mir Wam met afdelingen in : Schouwen-Duiveland, Ermelo en Terneuzen

Contactgegevens: Erling Steenstraat 9; 4306 AL Nieuwerkerk; T.: 0111 - 64 20 07;

Bankgegevens: Regiobank rekening: NL64 RBRB0 851 583 415. Algemeen Nut Beogende Instelling (ANBI).

<https://www.mirwam.nl/doneren>

U kunt zich aanmelden voor onze nieuwsbrief door een mail te sturen naar info@mirwam.nl. De door u ingevulde persoonsgegevens (emailadres en de eventueel andere verstrekte informatie) worden door Stichting Mir Wam uitsluitend gebruikt om u onze nieuwsbrieven toe te sturen. Deze gegevens worden niet aan derden verstrekt.

U kunt zich te allen tijde afmelden voor deze nieuwsbrieven door een email te sturen naar info@mirwam.nl. U zult dan geen nieuwsbrieven meer ontvangen.

Voor alle genoemde data geldt: DV, Zo de Heere wil en wij leven zullen